

La început...

L'Ancienne Bergerie, iunie 2004, iar viața era frumoasă. Soția mea, Katherine, și cu mine tocmai făcusem ultimul pas în a ne dedica noii noastre vieți vânzând apartamentul nostru din Londra și cumpărarea a două superbe hambare din piatră aurie în inima sudului Franței, unde trăiam hrănindu-ne cu baghete, brânzeturi și vinuri. Orașul în care ne stabiliserăm era cuibărit între Nîmes și Avignon în Languedoc, o Provence a săracilor, zona cu cea mai scăzută cantitate anuală de precipitații din întreaga Franță. Eu scriam o rubrică de amenajări interioare pentru ziarul săptămânal *The Guardian*, și altele două pentru revista *Grand Designs*, și scriam și o carte despre umorul la animale, un proiect îndelung îndrăgit care, după cum am constatat, presupunea să petrec mult timp într-un mediu adecvat. Iar acest mediu era exact ceea ce îmi trebuia.

Cei doi copii ai noștri, Ella și Milo, bilingvi și ușor bronzăți, se zbenguiau cu pisicile la adăpostul unei grădini întinse, împrejmuite cu ziduri, alergând împreună după cosași enormi, țopăind prin iarba mare și uscată și printre brazde de grâu crescute probabil din boabele vărsate din remorci pe când cele două clădiri încă făceau parte dintr-o fermă funcțională. Câinele nostru uriaș, Leon, stătea întins peste pragul unor porți vaste, ruginite, veghindu-ne cu vigilența benignă a unui animal creat anume cu acest scop, gâfâind fericit în timp ce își făcea treaba.

Chiar începeam să ne simțim ca acasă. Spațiul nostru restrâns de șaizeci și cinci de metri pătrați din centrul Londrei fusese înlocuit cu o mie două sute de metri pătrați într-o zonă rurală din sudul Franței, chiar dacă această suprafață era mai puțin amenajată și nu la fel de aproape de magazinul Marks and Spencer, South Bank sau British Museum. Dar aici vara se întindea din martie până în noiembrie, iar vinul local, care se vindea cu 8 lire sticla în Tesco, un magazin englezesc, costa trei euro jumătate la sursă. Ei bine, trebuia să profiți de acest lucru – făcea parte din cultura locală. Grătare cu păstrăv proaspăt și cârnați sărați din Cévennes, la nord de noi, sticlele de vin rozé rece, servit cu gheață ce se topea rapid în căldura grea a Europei de Sud. Era idilic.

Am ajuns în acest loc perfect după circa zece ani de zbatere pentru a obține un statut profesional și financiar care să-mi permită să trăiesc ca un țăran într-un hambar păraginit, într-un sat plin de țărani mult mai autentici ce își câștigau existența din activități agricole cinstite. Eu eram englezul nebun; ei erau francezii simpli de la țară, ușor nedumeriți – toleranți, amabili, politicoși, și totuși, inevitabil, cât se poate de critici. Katherine, pe care o luasem de soție în luna aprilie a celui an după nouă ani petrecuți împreună (am așteptat până renunțase complet să mai sper), a devenit preferata satului. Frumoasă și atentă, politicoasă, amabilă și grațioasă, se străduia sincer să se implice în viața satului fără a face notă discordantă. Învăța activ limba, pe care o studiasse deja la nivel avansat, pentru a fi în stare să se descurce și cu franceza colocvială locală, precum și franceza pariziană și franceza oficială a statului „excesiv de birocratic”. Putea glumi cu proprietarul galeriei de artă din orașelul apropiat Uzès despre formularul fiscal pe care acesta trebuia să-l completeze pentru a achiziționa o sculptură de Elisabeth Frink – pe care, întâmplător, o întâlnise și ea o dată și căreia îi luase un interviu – și să se plângă împreună cu cele mai bune mame din sat de complexitatea sistemului

medical francez. Cunoștințele mele de franceză, pe de altă parte, care porniseră deja de la nivel de nota șase, au avansat probabil până la un opt cât am stat acolo, căci încercam în mod activ să-mi împiedic mintea să o învețe, în caz că acest lucru ar fi putut cumva să întârzie și mai mult finalizarea cărții mele, mult întârziată. Mă duceam la culcare exact când se trezeau fermierii și interacționam rar cu ei, cu excepția cazurilor când îi deranjam cu întrebări elementare, prost formulate, despre lucruri ce puteau fi construite de unul singur. Sătenii o preferau pe ea.

Dar nu am ajuns la acea situație idilică fără un oarecare cost. Am fost nevoiți să ne vindem îndrăgitul apartament minuscul din Londra pentru a ne cumpăra cele două hambare, complet în paragină, cu podele de pământ bătătorite cu bălegar de oaie. Neavând apă sau curent, nu puteam să ne mutăm imediat, așadar, în săptămâna în care am făcut schimb de contracte la nivel internațional ne-am și mutat la nivel local, în sat, dintr-o drăguță căsuță de piatră naturală subînchiriată, a cărei chirie era pe punctul de a se tripla cum începea sezonul, într-o proprietate mult mai puțin dezirabilă, aflată lângă drumul principal ce trecea prin sat. Clădirea respectivă nu avea mobilier, și nici noi nu aveam, căci veniserăm în Franța cu aproape doi ani înainte, cu intenția de a rămâne șase luni. Se poate spune că aceea a fost o perioadă plină de stres.

Așadar, când Katherine a început să sufere de migrene și să privească în gol în loc să fie, ca de obicei, o tornadă de eficiență în organizarea hârtiilor, împachetatului, sortatului și a etichetatului a diverse obiecte, am pus acest lucru pe seama stresului:

– Du-te la doctor sau du-te la părinții tăi dacă nu vei fi în stare să ajuți, i-am spus eu plin de compasiune.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că era ceva grav când și-a întrerupt cumpărăturile (una dintre activitățile ei favorite) pentru a cumpăra mobilier pentru camera copiilor și ne-a trecut pe amândoi un fior de

neliniște când, aflați în mașină, pe drumul de întoarcere, cuvintele i-au ieșit împleticite din gură. Dar după câteva telefoane pe la prietenii suferitori de migrene, am fost asigurați că acest simptom era unul care se poate de normal pentru acest fenomen adesea asociat stresului.

În cele din urmă s-a dus la doctor, iar eu am așteptat-o acasă să revină cu vreun analgezic special pentru migrene. În schimb m-a sunat să-mi spună că doctorul voia să-i facă un RMN, imediat și chiar în seara aceea. În acel moment nu m-am speriat prea tare fiindcă francezii sunt ipohondri renumiți. Dacă ajungi la cabinetul medical fiindcă îți curge nasul, doctorul îți va prescrie un sac de medicamente printre care se vor afla, de regulă, și supozitoare. Un RMN părea o reacție exagerată tipică francezilor; era un inconvenient, dar trebuia făcut.

Katherine a rezolvat cu prietena noastră Georgia să o ducă până la spitalul local, aflat la circa treizeci și doi de kilometri distanță, iar așezat din nou să o aștept să se întoarcă. Apoi am primit acel telefon la care nu se așteaptă nimeni niciodată. Georgia, plângând, mi-a spus că e grav:

– Au găsit ceva, îmi tot repeta. Trebuie să vii aici.

La început m-am gândit că e o glumă proastă, dar emoția din vocea ei era reală.

Buimac, am vorbit cu un vecin să aibă grijă de copii, în vreme ce eu am împrumutat mașina ei incredibil de rablagită, o Honda Civic, și am pornit pentru prima dată într-o călătorie pe drumurile întunecate de țară. Având doar un far funcțional, cutia de viteze blocată la viteza a treia și marșarier și frâne foarte proaste, eram conștient că era posibil să am un accident și să mă rănesc dacă nu eram atent. Am tras prea tare de volan într-o curbă și am ieșit în decolaj, fiind nevoit să cobor și să împing mașina înapoi pe drum, dar în cele din urmă am reușit să ajung teafăr la spital și am abandonat mașina învechită în parcare goală.

Ajuns înăuntru am înlocuit-o pe Georgia, care era înlăcrimată, și am făcut tot ce mi-a stat în putere pentru a o liniști pe Katherine, care era palidă și șocată. Încă mai speram că se produsese vreo greșeală, că exista o explicație simplă care fusese trecută cu vederea și care ar fi lămurit totul. Dar când am cerut să văd imaginea RMN am observat într-adevăr un ghemotoc negru de mărimea unei mingi de golf cuibărit ca o piață rea în lobul ei parietal stâng. Cu mult timp în urmă am obținut o diplomă în psihologie, așadar, imaginile aparatului de rezonanță magnetică nu îmi erau cu totul străine, iar capul a început să mi se învârtă în vreme ce încercam cu disperare să găsesc o explicație care ar fi putut justifica acea anomalie. Dar nu exista nici una.

Ne-am petrecut noaptea la spital, încurajându-ne reciproc. Dimineața, un elicopter a dus-o pe Katherine la Montpellier, unitatea de neurochirurgie locală (și probabil cea mai bună) din Franța. După noaptea petrecută împreună, faptul de a o vedea transportată de urgență spre o secție îndepărtată de neurologie m-a izbit într-un sfârșit, și a lovit tare. În vreme ce urmăream elicopterul care se îndepărta, șocul a început cu adevărat să se facă simțit. Am descoperit că mintea mea se agita înnebunită, încercând să se adapteze situației, astfel că de-abia am reușit să mă concentrez asupra condusului. Am redus mult viteza și am ajuns o oră mai târziu la parcare enormului complex spitalicesc Gui de Chaulliac, lângă o bordură subțire. Un portar a fluturat un deget dezaprobat spre mine, dar am trecut cu pași mari pe lângă el, cuprins acum de un elan de neoprit, disperat să o găsesc pe Katherine. Dacă ar fi încercat să mă oprească în acel moment, cred că i-aș fi rupt mâna și l-aș fi trimis la radiografie. Trebuia să ajung la secția de urgențe neuro-chirurgicale, la etajul cinci, și nimic nu avea să-mi stea în cale. Am ajuns să înțeleg în același clipă că nu ar trebui să subestimăm niciodată tulburarea emoțională a oamenilor care vin în vizită la spital. Nu se aplicau regulile

normale, căci prioritățile mele se reorientaseră complet spre a o găsi pe Katherine și a afla ce urma. Am găsit-o pe Katherine așezată pe un pat cu rotile, îmbrăcată într-un halat galben de spital, părându-mi-se năucită și derutată. Arăta atât de vulnerabilă, dar nobilă, făcând cu un stoicism tot ceea ce i se cerea. În cele din urmă ni s-a spus că fusese programată pentru operație peste câteva zile, timp în care dozele ridicate de steroizi aveau să reducă inflamația din jurul tumorii, astfel încât aceasta să poată fi îndepărtată mai ușor.

Momentul în care am privit-o purtată pe coridoare pe patul cu rotile în halatul cu spatele gol, privind în jur cu o demnitate calmă și confuză, a fost probabil cel mai dificil. Partea de organizare se încheiase, ne aflam la locul potrivit, copiii erau pe mâini bune, iar acum trebuia să așteptăm trei zile și să ne adaptăm acestei noi realități. Mi-am petrecut cea mai mare parte din acel timp la spital, lângă Katherine, sau vorbind la telefon pe hol, împărțându-le prietenilor și rudelor vestea bombă. telefoanele au ajuns să semene între ele inițial oamenii nu le venea să creadă, apoi urma șocul și, adesea, lacrimile. După trei zile, căpătasem deja experiență și îi călăuzeam pe oameni prin toate aceste etape când le dădeam vestea. În sfârșit a sosit și ziua de vineri, iar Katherine a fost pregătită pentru operație. Mi s-a dat voie să o însoțesc până într-o sală de așteptare din fața sălii de operații. Tipic franțuzesc, sala era foarte frumoasă, cu lumina soarelui strecurându-se într-un vestibul modern cu arbori ai căror frunze roșii și maro reflectau lumina, strălucind ca niște vitralii. Nu prea aveam ce să ne spunem și ne-am despărțit cu un sărut fără să știi cu adevărat dacă aveam s-o mai văd vreodată sau, dacă da, cât de grav ar putea fi afectată de operație.

În ultima clipă l-am întrebat pe chirurg dacă aş putea urmări intervenția. Ca fost jurnalist pe probleme de sănătate mai fuseserăm în săli de operație și voiam să înțeleg exact ceea ce i se întâmpla. Deloc surprins, doctorul, unul dintre cei mai buni neurochirurghi din

Franța, a fost încântat. Sunt convins că omul suferea într-un studiu avansat de sindromul Asperger. Pentru prima și ultima dată în cursul conversației noastre m-a privit în ochi și mi-a zâmbit ca pentru a-mi spune „Deci și ție îți plac tumorile?” și m-a prezentat entuziasmat echipei sale. Anestezistul a fost mult mai puțin impresionat de idee și a părut vizibil alarmat, așa că m-am retras, fiindcă nu voiam ca vreunul dintre cei implicați să fie împiedicat să-și facă perfect treaba. Chirurghul a revenit la eficiența sa nezâmbitoare.

Operația a fost un succes deplin, iar când am găsit-o pe Katherine la terapie intensivă, câteva ore mai târziu, era conștientă și zâmbea. Dar chirurgul mi-a spus imediat după aceea că nu-i plăcuse aspectul țesutului pe care îl îndepărtase.

– Va reapărea, m-a avertizat el.

La momentul respectiv eram atât de încântat că supraviețuisem operației, încât am lăsat acea informație să se retragă într-un plan secundar al gândurilor mele, în vreme ce eu mă ocupam de ceea ce urma după operație: familie, chimioterapie și radioterapie pentru Katherine. Katherine a primit vizite, inclusiv din partea copiilor, pe peluzele impecabile, presărate cu palmieri și pini din fața clădirii aripii în care se afla ea – la început într-un scaun cu rotile, dar mai apoi așezată pe iarbă în lumina pătată a soarelui, cu bandajele de la cap acoperite discret de o eșarfă de mătase, arătând la fel de frumoasă și relaxată ca întotdeauna, precum gazda unui picnic desfășurat în mai multe episoade. Bunii noștri prieteni Phil și Karen își făceau concediul în Bergerac, la șapte ore de mers cu mașina mai la nord, dar au făcut tot acel drum pentru a veni să ne vadă și a fost foarte emoționant să-i văd pe copiii noștri jucându-se cu ai lor, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic în acele locuri altfel idilice.

După ce ne-am petrecut câteva zile amețitoare pe internet, mi s-a confirmat în totalitate că reapariția tumorii era inevitabilă. Asociațiile medicale britanice și americane, toate organizațiile de cercetări în